

Parlament de l'estudiant Ruth Pérez (Grau en Periodisme)

Claustre, docents, famílies, companyes,

Tornem a ser aquí, al mateix espai on el juliol de fa quatre anys fèiem la primera passa d'un camí que, avui, arriba a la fi. Un trajecte que hem pogut recórrer amb esforç i il·lusió, i gràcies a l'ajuda de tantes professores, tècniques i personal universitari, que han sigut la nostra brúixola en aquest bonic viatge. Però, sobretot, hem caminat acompanyades del suport incondicional de les nostres famílies. Tant econòmic com moral. Sense el seu sacrifici, avui no seriem aquí. A totes elles, gràcies infinites.

Durant anys, ens han preparat per ser les millors. Ens han educat en la idea de la competitivitat i en la concepció que una vida plena consisteix a tenir èxit. A hores d'ara, totes sabem que el fracàs també forma part de la vida. Com la por. Què farem, demà? On serem? Avui tornem a sentir aquell mateix vertigen de fa quatre anys. Llavors, moltes deixàvem els amics, les famílies i els racons d'aquells pobles que ens havien vist créixer. Les nostres arrels. Sentíem enyorança i tristesa. Però tot i aquella incertesa, avui podem afirmar que Barcelona ja és una mica més Alaior, Altet, Andorra, Casasimarro, Crevillent, Figueres, Girona, Sitges, Tarragona, Tortosa o la Seu.

Hem deixat petjada. Si més no, en cadascuna de nosaltres. I potser no sortim d'aquí com a presentadores de La Marató, com a corresponsals a Bogotà o com a caps de premsa del Barça. Però d'aquests quatre anys ens enduem grans amistats. Bones persones amb les quals hem rigut i plorat, amb les quals ens hem equivocat, hem caigut i ens hem tornat a aixecar. Amb les quals hem volgut baixar-nos del món, i després menjar-nos-el. Plegades. Caminant de la mà.

La nostra és la professió més bonica del món. Ens ho han dit moltes vegades. I des d'ara tenim l'oportunitat d'aportar una mica de cadascuna de nosaltres a aquest preciós ofici. Sense oblidar les arrels, despleguem les ales. Ens enlairem cap als nostres somnis. Tots es podran complir si tenim el coratge necessari per perseguir-los. I de ben segur que ho farem. Però passi el que passi demà, haurem tingut l'avui.

Us desitjo una vida plena d'èxits, felicitat i llibertat. Enhorabona, companyes!